Найпринциповіший капітан зіркової ліги Олександр Положинський – про стосунки з петриківським розписом, розмови з правильними відповідями та чесні і нечесні підказки.

- Команда не побила вас за два питання, подаровані телеглядачам?

- Ні. Більшість мене навіть підтримали. Принаймні мені так здалося.

- А самі не шкодуєте?

- Не шкодую. Я шкодую, що в першому питанні, яке ми змушені були подарувати через неповну відповідь, ми не додумалися до правильної відповіді. Вона була очевидною і, знаючи потенціял команди, можу сказати, що, в принципі, ми цю відповідь точно могли дати. А що стосується другого питання – ну, це вже просто було принципово. В житті я звик керуватися своїми власними принципами, і коли в якихось ситуаціях ними поступаюся, то потім почуваюся дуже зле, мені це не подобається. Так що я вирішив, що краще буду самим собою. Буду відвертим: якби я почув підказку когось із членів команди, то проігнорував би це як підказку і дав би правильну відповідь, тому що вважаю, що хай, можливо, трошечки з порушенням правил, але це була б відповідь команди. Але підказка прийшла ззовні, це вже було би нечесно.

- Як вам гралося у новому складі?

- Мені здається, що в нашій команді виявилося трошечки забагато капітанів. Ну, потенційних капітанів. Крім мене, ще двоє гравців могли би претендувати на це почесне звання.

- А ви не хочете бути капітаном?

- Насправді капітаном мені грається значно складніше, ніж звичайним польовим гравцем, це по-перше. По-друге, я відчуваю, що капітанство не дає мені повноцінно працювати над пошуком правильних відповідей. Я вже кілька разів відчував, що знаю правильну відповідь на питання, але, оскільки змушений був капітанити і стежити за тим, що говорять за столом учасники команди, не міг достатньо сконцентруватися на пошуку тієї відповіді, яка маячить десь поруч і каже: «Заглибся ще трошечки – і ти мене знайдеш». Я

не міг це зробити. Можливо, це брак досвіду. Але, здається, питання три як мінімум за ті ігри я би міг відшукати. А може, і трошки більше.

- За яке питання прикро найбільше?

- Питання про Індію - я відчував, що правильна відповідь крутиться в голові. Про зброю вже сказав. Щодо вирішального раунду – як показав час, правильну відповідь міг би дати Віктор Бронюк. Але я не шкодую, що залишив Джеджулу. Тому що мені здавалося, що він здатен витягнути гру. Ну, помилився... Але хто знає: може, якесь інше питання він би якраз витягнув. Все-таки для мене особисто в першу чергу – індійське питання. Я відчував, що знаю правильну відповідь, просто не зміг докопатися до неї. А що стосується питання про петриківський розпис, знову ж таки, мені прикро, що ми не впоралися з ним без допомоги клубу. Тому що часто буваю в Петриківці, знайомий з багатьма майстрами, чув багато розповідей і сам навіть пробував трошки малювати. Прикро, що ми самі не здогадалися.

- Чому ви нічого не зробили з пляшками під час обговорення питання про срібло та золото?

- Думаю, це було не головне. З пляшками я відчував, що мої думки рухаються в правильному напрямку. В принципі, намагався скерувати в цьому напрямку і команду. Може в мене, знову ж таки, не вистачає досвіду, щоби правильно скерувати гравців. Я відчував, що ми правильно шукаємо. Здається, десь на рівні підсвідомості ця відповідь в мене вже була. Я просто не міг її відшукати. І ця малесенька підказка – вона дуже легко мене підштовхнула, тому що я знав, де шукати, і міг знайти правильну відповідь і без цього булькання. Тут мені здається, що брак капітанського досвіду і, можливо, капітанських здібностей не дав скерувати команду. Тому що команда постійно йшла в якийсь інший бік і шукала не там, де треба. Я постійно їм казав: «Шукайте якусь приказку, пов'язану з речовинами». А вони шукали якогось іня-яня і так далі.

- Яке питання сподобалося найбільше?

- Мабуть, все-таки з пляшками було найцікавіше. На мій погляд. По-перше, цікава подача, постановка питання. А по-друге, відповідь можна було би легко знайти, якби ми правильно подумали.

- Чого, на вашу думку, не вистачило для перемоги?

- Думаю, що мого капітанського досвіду і зіграності команди. З тих людей, які були присутні за столом, двоє грали з нами вперше. Крім того, ці двоє були доволі амбітні гравці. Мені здається, і вони ще трошечки некомфортно почувалися в нашій команді, і команда не дуже звикла до їхньої манери гри. Ну а якщо говорити про решту гравців, то фактично зіграними можна назвати тільки мене і Вітю Бронюка. Діма і Аня грали з нами тільки по разу, тому тут теж не можна говорити про якусь зіграність.

- На жаль, в цьому сезоні ми більше не побачимо вашу команду. Тепер ви неупереджений глядач. Як гадаєте, хто впіймає «Срібну сову»? За кого вболіваєте?

- Якщо чесно, я не стежу за грою. По-перше, мало дружу з телевізором. По-друге, в багатьох випадках гру показують тоді, коли я десь на сцені або вертаюся з концерту. Насправді я не думаю, що в мене тут були б якісь симпатії. Тому що грати в цю гру мені цікавіше, ніж спостерігати за нею.